

Publicerad 2017-09-12 21:25 av misslyckad perfektionist

Jag är ingenmansland.

Den konstanta frågan som uppstår vid varje konversation,
"Har du träffat någon kille som har försökt satt på dig glasskon?"

Seriösa och bindande relationer flyger mina tankar förbi.
Jag vill aldrig vara fast, jag vill vara fri!

Ett hängel i parken eller en intim relation,
men aldrig något som får mig inom en zon.

Om jag kunde skulle jag ge mig själv ringen,
bli min egen, tillhöra ingen.

Varför ska en man kunna göra mig hel och rätt,
så att jag ska laga maten och ta in all tvätt?

Jag vet vad jag vill och hur det ska ske,
jag har inte tid att min kärlek ge.

Men visst, kyss mig passionerat och jag är din i natt,
men jag kommer aldrig lova dig något bara för att.

Jag kommer att vakna upp ensam eller bredvid någon ny,
men aldrig jämsides med någon om honom jag skulle mig bry.

Jag ser den öppna vägen framför mitt periferiseende.
jag står där ensam, stark och leende.

När jag har sprungit mitt sista lopp,
kanske någon viss har gett mig hopp.

Kanske min metamorfos börjar då,
men tills dess ska inga pojkar tittas på.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren misslyckad perfektionist med Poeter.se id #91789 innehar upphovsrätten